

MILÍ FARNÍCI,

brzy budeme prožívat svátky našeho vykoupení. Spolu s Kristem budeme prožívat jeho slavný vjezd do Jeruzaléma, poslední večeři, modlitbu v Getsemanské zahradě, Kristovo utrpení, jeho osamocení, bolestivou smrt. Budeme svědky beznaděje Ježíšových následovníků, když Ježíšovo bezvládné tělo budou vkládat do hrobu. To vše je obrazem našeho života, který s sebou přináší nejrůznější situace, bolest, zklamání, nejistotu, beznaděj, smrt... Snad se nám, tak jako Ježíšovým přátelům, může zdát, že právě tyto skutečnosti mají poslední slovo. Není tomu tak! Tehdy Bůh neřekl své poslední slovo. Boží odpověď na bolesti Velkého pátku a beznaději Bílé soboty, je poselství: „Není zde, byl vzkříšen.“ Jeho konečná odpověď je i dnes radostnou zvěstí, tj. evangeliem, které zaznívá do našich konkrétních životních příběhů.

Při žehnání velikonoční svíce se pronáší slova: „Ať slavné Kristovo vzkříšení naši tmu ve světlo promění.“ Přeji vám, ať Zmrtvýchvstalý Ježíš promění to „temné“ ve vašem životě a vnese do něho své světlo a radost.

o. Josef

Po čtyřicet dní jsme se připravovali na Velikonoce, svátky Kristova umučení a jeho slavného zmrtvýchvstání. Po celou dobu velikonoční nás bude provázet jeden významný symbol – velikonoční svíce. V denní modlitbě třetí velikonoční neděle prosíme: „Bože, ať v nás velikonoční radost stále trvá.“ Viditelným znamením této radosti je právě ona svíce, která se nazývá paškál (z latinského paschale, velikonoční), která se rozsvěcuje při všech bohoslužbách velikonoční doby. Při velikonoční vigílii se paškál zapaluje od ohně, který je symbolem lásky a síly Ducha svatého. Ve chvalozpěvu *Přijď* o Duchu přesvatý zpíváme a prosíme, aby na nás Duch svatý sestoupil a zapálil v nás oheň své lásky. Oheň symbolizuje zmrtvýchvstalého Krista a je obrazem Ducha svatého, který v podobě ohnivých jazyků sestoupil na apoštoly. Církev se tedy při žehnání svíce modlí, aby se v nás rozhojnila touha po Kristu, který je světlem nepomíjejícím. Ve středověku bylo zvykem nechat vyhasnout oheň ve všech kamnech a zhasnout všechny lampy a lucerny, aby tak i doma s velikonočním světlem začal nový život.

Do velikonoční svíce se vyrývá kříž, letopočet, řecká písmena alfa a omega. Přitom se říká: „Kristus včera i dnes, začátek i konec, alfa i omega. Kristus je Pánem všech věků, on vládne dějinám. Jeho království i moc i sláva po všechny věky věků. Amen.“ Pět kadidlových zrn, která kněz vpichuje do svíce, naznačuje pět Ježíšových ran. Zapálení svíce ohněm vysvětlují slova: „Ať slavné Kristovo vzkříšení naši tmu ve světlo promění.“

Do kostela, který je ještě ponořen do tmy, se přináší velikonoční svíce v průvodu s trojím zvoláním: „Světlo Kristovo“ a věřící odpovídají: „Bohu díky!“ postupně si věřící zapalují od paškálu své svíce. Potom se zpívá Velikonoční chvalozpěv zvaný *Exultet* (podle počátečního slova chvalozpěvu *Zajásejte*). Zpěv je chválou světla, jež dává Bůh své obci: „Pohleď jak na celém světě rychle zmizely temnoty“, protože „to je ta noc, o které je psáno: Noc jako den se rozjasní“. „Zahánění nenávist, vytváří jednotu srdcí a pokořuje zlé moci. Přijmi tedy, Otče svatý, tento chvalozpěv jako večerní oběť, kterou ti přináší přesvatá církev, když rukama svých služebníků slavně obětuje tuto svíci ze včelího vosku,... kterou ke cti Boží rozsvítil planoucí oheň.“ Při svěcení křestní vody lze paškál ponořovat do křtitelnice se slovy: „Ať skrze tvého Syna sestoupí do tohoto křestního pramene síla Ducha svatého.“ Svíce je tak znamením Krista, „pravého světla, které osvěcuje každého člověka“ (Jan 1,9).

Bylo by krásným symbolem, kdyby i doma v rodinách o velikonočních nedělích, třeba při společném jídle, při modlitbě, hořely velikonoční svíce.

(podle knihy K. Richtera *Liturgie a život*)

POSVÁTNÉ TURÍNSKÉ PLÁTNO

„Potom požádal Pilát Josef z Arimatie – byl to Ježíšův učedník, ale tajný, protože se bál Židů – aby směl Ježíšovo tělo sejmut z kříže. Když Pilát k tomu dal souhlas, Josef šel a tělo sňal. Přišel také Nikodém, který kdysi navštívil Ježíše v noci, a přinesl asi sto liber směsi myrhy a aloe. Vzali Ježíšovo tělo a zabalili je s těmi vonnými látkami do lněných pláten, jak to je u Židů při pohřbu zvykem. V těch místech, kde byl Ježíš ukřižován, byla zahrada a v ní nový hrob, v němž dosud nikdo nebyl pochován. Tam položili Ježíše, protože byl den příprav a hrob byl blízko.“!

(Jan 19, 38-42)

Turínské plátno s otiskem těla mrtvého Krista patří bezesporu k nejcennějším křesťanským relikviím. Již několik desítek let se vědci přou o jeho pravost. Poslední výzkumy potvrzují však jeho autentičnost. Obraz vzniklý jako trojrozměrná fotografie zachoval pro nás neuvěřitelné zprávy. Dosud nikdo nedokázal vysvětlit, jakým způsobem mohl vzniknout.

Lněné plátno je dlouhé 4,36 m a široké 1,10 m a váží 1420 g. Dosud neobjasněným a nevysvětlitelným způsobem je na něm zepředu i zezadu otištěna postava muže asi 175 - 180 cm vysokého, ve věku 30 až 40 let. Vousy a vlasy mu sahaly až po ramena. Otisk připomíná fotografický negativ. Obsahuje dokonce trojrozměrná data, na jejichž základě bylo možné rekonstruovat tvář s četnými detaily – kapky skutečné krve na vousech, stopy rozmazané krve na pravé tváři. Na rubáši se nacházejí další krvavé skvrny, pocházející z velké rány o šířce 4,5 cm mezi pátým a šestým žebrem a mohlo ji způsobit bodnutí kopí. Vědci dokázali, že krev řinoucí se z této rány, byla krví posmrtnou. Krev prýštila také z ran v zápěstích, kam byly odsouzeným k ukřižování vráženy hřeby, protože dlaně by váhu těla nemohly unést. Nohy byly uprostřed nožní klenby proraženy dlouhým hřebem, levá noha byla přeložena přes pravou. Podle otisků na plátně byl na jeho hlavu nasazen ostrý bodavý předmět. Nešlo o trnovou korunu, ale spíše o jakousi přílbu s dlouhými ostrými trny. Viditelné je krvácení na rozhraní vlasové pokrývky hlavy a čela, krůpěje krve stékaly až k obočí. O utrpení muže zahaleného do látky vypovídají mnohá zranění obličej – tváře (opuchlina pravé tváře), očních oblouků, rtů a brady. Jeho nos byl v horní části přeražen. Rány pokrývají celé tělo. Převládají poranění o délce kolem 3 cm, jejichž počet se odhaduje na 80 – 120. Vznikly bičováním ze dvou směrů důtkami se dvěma páry kovových kuliček (takové důtky používali Římané k bičování a jsou známé pod názvem Flagrum Romanum). Na textilií jsou viditelné i další pohmožděnin. Ty jsou nejvýraznější na pravém rameni, což zřejmě vzniklo nesením příčného trámu kříže. Poraněné levé koleno je považováno za indicii, že Ježíš byl pravák a pod tíhou kříže několikrát zakopl. Vědci podle rozborů konstatovali, že smrt musela nastat několik hodin před tím, nežli byl ukřižovaný zabalén do plátna. Na plátně jsou skutečně drobné kapky posmrtného séra zachycené na obou stranách postavy nenesou žádné známky rozkladu, takže kontakt mrtvého s plátnem nemohl trvat déle než několik málo dní. Z analýz krve rovněž vyšlo najevo, že muž měl poměrně vzácnou krevní skupinu - AB negativní.

V roce 1988 došlo k prvním vědeckým rozborům plátna. Vědci z universit anglického Oxfordu, švýcarského Curychu a arizonského Tusconu dospěli na základě zkoumaného vzorku plátna o rozměrech 1 x 7 cm k závěru, že Turínské plátno je prý podvrh a látku označili za církevní padělek. Dokonce dnes už zemřelý prof. Edvard Thomas Hall se o něm vyjádřil: „Koupil se kus plátna, vhodným způsobem se preparoval a pak se s ním kšeftovalo“. Naštěstí další vědci se s tím nespokojili a v roce 2000 byla připuštěna možnost omylu dosavadních expertíz. Bylo zjištěno, že zkoumaný vzorek pocházel z opravených částí, které byly nastaveny po poškození plátna požárem v roce 1532.

Z nových důkazů potvrzujících pravost textilie: Na rubáši byla nalezena pylová zrnka pocházející z oblasti Palestiny. Rovněž na něm jsou otisky rostlin, které se nacházejí vedle sebe na malém území kolem Jeruzaléma, a to v březnu a dubnu. Rostlina se navíc otiskla poblíž ramen postavy, takže právě z toho druhu mohla být spletena trnová koruna. Autenticitu plátna prokazuje také způsob přehýbání plátna, či stopy vlhkosti v lemech, které jsou stejné jako např. na svitcích od Mrtvého moře. To naznačuje, že plátno bylo uchováváno ve starověku v amfoře, jak to tehdy bylo běžné.

Oční důlky byly zakryty kulatými předměty, v nichž byla rozpoznána mince používaná v Jeruzalémě kolem roku 29. Na Turínském plátně jsou také znatelné nápisy, kde se podařilo rozluštit několik slov psaných zvláštní směsicí latiny, hebrejštiny a řečtiny. Tento způsob vyjadřování byl obvyklý před 5. stoletím po Kr. Vědci se přiklánějí k názoru, že nápisy vytvořili úředníci, kteří zapečetili Ježíšův hrob.

Otisk na plátně znali již malíři nejstarších byzantských ikon. Na svých obrazech se snažili zachytit tvář Krista podle předlohy, která podle nich nebyla „namalována lidskou rukou“. Proto ještě na jejich obrazech nejsou ruce ukřižovaného probodnuty v dlani, ale v zápěstí. Ve středověku se na kříži již nepopravovalo, proto na všech nám známých zobrazeních ukřižovaného Ježíše jsou hřeby probité dlaně.

V posledních dnech opět Židovská univerzita v Jeruzalémě na základě nalezeného hrobu z doby mezi rokem 1 - 50 po Kr. zpochybnila Turínské plátno. Prý neodpovídá typickému pohřebnímu rubáši používanému v Ježíšově době. To je ale v rozporu s tvrzením špičkové švýcarské expertky na dějiny textilií Dr. Lembergové. Ta právě uvádí, že ve prospěch drahocenné památky svědčí mimo jiné i specifický způsob tkaní, který byl používán pouze v krátkém období na začátku našeho letopočtu v této oblasti.

Vědeckým výzkumem plátna se zabývá mezinárodní badatelské centrum v Turíně s mnoha významnými světovými odbornými badateli. Jeho, dnes už čestný ředitel, renomovaný profesor medicíny P. B. Bollone tvrdí: „Vše, co víme o smrti a mučení Krista z evangelií, není v rozporu s tím, co nabízí otisk mrtvého muže na turínském plátně“.

Originál Turínského plátna má velice bohatou historii. Vlastnila ho Byzanc, snad i Templáři, savojský rod, ohrozil a poničil ho požár. Je to zázrak, že se uchoval dodnes. Plátno bylo naposledy vystaveno pro veřejnost v roce 2 000. V letošním

roce - 2010 - ho bude možné shlédnout v Turíně od 10. dubna do 23. května. Po roce 2010 se počítá s jeho vystavením až v roce 2025.

Před desíti lety došlo k převratnému objevu v broumovském klášterním kostele sv. Vojtěcha. Ve skleněné schránce pod zábradlím ochozu přímo nad kaplí sv. Kříže, ve výšce asi 12 metrů se našla zdařilá kopie Turínského plátna. Neméně hodnotnou je také předávací listina. Z ní se dozvídáme, že jde o dar pro bývalého opata broumovského kláštera M. F. Sobka (1618-1675) od turínského arcibiskupa J. C. Bergiria. Obraz na broumovském plátně je zřejmě namalován podle originálu. Látko má dokonce shodné rozměry, obrysy postavy se naprosto shodují. I když kopií Turínského plátna po světě existují desítky, ve střední Evropě je pouze tento jediný exemplář. Navíc, podle názorů odborníků je broumovské plátno ze všech nejzdařilejší. Dnes je kopie vystavena ve skleněné vitríně v knihovně kláštera. Mezi přední a zadní částí otisku stojí zřetelný nápis „Extractum ab originali“ – vytaženo z originálu. Průvodní dopis je ve špatném stavu, proto je vystavena pouze jeho kopie.

Někde v ČR by se měl nacházet ještě malý kousek originálu plátna, který českému králi a římskému císaři Karlu IV. věnoval v roce 1353 původní majitel plátna francouzský rytíř Geoffrey de Charny na pokyn papeže Inocence VI. Dokazuje to dochovaná korespondence císaře. Dosud není známo, kde je přesně tato relikvie uložena.

Obraz Kristovy tváře, mimo Turínského plátna, nám zprostředkovává snad jenom Veraikon, neboli rouška Veroničina (Kristova zakrvácená tvář s trnovou korunou). Proto tu závěrem uvádím popis Ježíše Krista z dopisu Lucia Lentula z Jeruzaléma do Říma: „Jeho obličej je velmi vznešený a plný významu. Kdo jej spatří, musí jej milovat, ale zároveň se ho i bát. Vlasy má temné, dlouhé a na ramena splývající, se zakroucenými, do zlatova zbarvenými kadeřemi, na vrchu hlavy po způsobu Nazaretských rozdělené. Čelo má hladké a čisté, obličej bez vrásků, plný a prostý všech poskvrn. Bradu má krátkým vousem pravidelně obrostlou. Vous je uprostřed rozdělen. Oči Krista jsou barvy železité a pohled má zmužilý. Když trestá je přísný, při napomínání je však příjemný a laskavý. Vystupuje s obzvláštní vážností a nikdo ho neviděl, aby se smál, zato pláče velice často. Jeho postava je rovná, ruce a ramena příjemné. Ve svém jednání je vážný, přitom vždy skromný a stydlivý. Je to muž velmi vznešený a zvláštní mezi lidskými syny.“

(Podklady - Internet, Slovník biblické ikonografie)

B. H.

PO POSTĚ

V slunném únorovém ránu,
tvrdém jako z porcelánu
ptáče pod okny mi tiká, ...
volá k srdci zahradníka;
tiká tichem bez běhů,
úzkost po hladinách sněhu
neúprosných rozbíhá se,
rozpuštěna v táhlém hlase
osamělém ... Velikonoce,
žel jen jedenkrát jsou v roce,
nouze je o vykoupení
větší nežli o chléb denní
jehož nelze polykati
pro bolest, jež s vášní katí
hrdlo hlodavé nám svírá...

Pane, nedávej nám štíra,
dej nám aspoň drobtý psíků,
rozhřejí se na jazyku,
který div se nevžnal kvíle.
Kraj je jako vejce bílé,
černé prožíhané stromy.
Kdy se skořápka rozlomí,
kdy jak poupě rozevře se,
jako zmrzlá tůňka v lese,
a kdy ptáčeti, jež tiká,
ozve se hlas zahradníka,
který shodiv sních a plátna,
oděn v ran roucha brunátná,
náhle osvítí nám stezku
a v dlani květem snu a blesku?

Bohuslav Reynek

Blahoslavenství trochu jinak

Blahoslavení jste, kteří máte pochopení pro mou pomalou chuži a roztřesené ruce a nesykáte netrpělivě, když belhavě a nervózně přecházím křížovatku.

Blahoslavení jste, kteří chápete, že se mé ucho musí namáhat, abych porozuměl a mluvíte se mnou pomalu a zřetelně.

Blahoslavení jste, kteří vidíte, že mé oči jsou zakaleny, mé myšlenky jsou pomalé a smutné a taktně mi pomůžete v čem právě potřebuji pomoci.

Blahoslavení jste, kteří se u mě zastavíte s přívětivým úsměvem a máte čas trochu si se mnou popovídat a neděláte to se shovívavou ironií.

Blahoslavení jste, kteří mi neříkáte, že jsem starý popleta, protože pořád něco zapomínám a ztrácím, a že si nepamatuji, kam co založil.

Blahoslavení jste, kteří umíte ve mně vzbudit krásné vzpomínky na zašlé časy a trpělivě vyslechnete, když si zavzpomínám na své mládí.

Blahoslavení jste, kteří mi dáváte najevo, že jsem pořád ještě člověk, že nejsem odepsán a nejsem tak docela sám.

Blahoslavení jste vy všichni, kteří mi nějak ulehčujete dny mé staroby a siroby, které mi ještě zbývají ujít po cestě do věčného domova. Až budu DOMA, tak budu o vás vyprávět Otci.

V. M.

CESTA DO EMAUZ

Každý z nás jde svou cestou do Emauz, váhavý srdcem, zdlouhavý k uvěření, že láska vyžaduje oběti, že v pokoře je sláva Boží, že Kristovo království není z tohoto světa a že smrt není konečnou tečkou za životem.

On jde vedle nás, nepoznán. Za tvářích náhodného chodce se skrývá, za slovy těch, které denně setkáváme, za jmény těch, které jsou nám známé i neznámé. Jen tehdy se dá poznat, jestliže s Ním zasedneme k rodinnému stolu, jestliže s ním lámeme chléb svých starostí, jestliže s ním pijeme víno každodenních starostí i radostí.

Každý z nás jde svou vlastní cestou do Emauz. Každý z nás Ho může potkat, Každý z nás Ho může pozvat dovnitř dřívě, než odloží poutnický plášť. Pro všechny z nás se někdy a někde připozdívá.

M. Holková z KN 15/66

js.

NEDĚLE BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

Díky sestře Faustyně Kowalské, která dokázala odpovídat na Boží volání, můžeme společně slavit vždy 1. neděli po Velikonocích (tj. o 2. neděli velikonoční) svátek Božího Milosrdenství, který je dnem velkých milostí pro všechny lidi a je provázen mnohými Ježíšovými přísliby.

Pobožnosti k Božímu Milosrdenství

Základem všech pobožností Božímu Milosrdenství je hluboká **důvěra v Boží milosrdenství**, která musí být spojena s **uskutečňováním milosrdenství vůči bližním** v denním životě (modlitbou, slovem, skutky duchovního a tělesného milosrdenství, viz. KKC).

- **svátek Božího Milosrdenství** – duše, která (v tomto dni) přistoupí ke svátosti smíření a svátosti eucharistie dosáhne úplného odpuštění vin a trestů
- **novéna k Božímu Milosrdenství** (od Velkého pátku do soboty před svátkem BM – 9 dní) – spočívá v určené denní modlitbě + v modlitbě korunky po celou dobu novény
- **korunka k Božímu Milosrdenství** (lze se modlit kdykoliv) – modlí se na obyčejném růženci, začíná modlitbou Otče náš, Zdrávas, Věřím. Následuje pět desátek, každý začíná (na velkém zrnku růžence) slovy: „Věčný Otče, obětuji Ti tělo a krev, duši a Božství Tvého nejmilejšího syna a našeho Pána Ježíše Krista za hříchy naše i celého světa“ na malých zrnkách pak desetkrát voláme: „Pro jeho bolestné utrpení smiluj se nad námi a nad celým světem!“ korunka končí trojím zvoláním: „Svatý Bože, Svátý Silný, Svátý Nesmrtelný smiluj se nad námi a nad celým světem!“
- **hodina Milosrdenství** – třetí hodinu (tj. hodinu své smrti) pojmenoval sám Ježíš „hodinou milosrdenství“ pro svět a vyzývá nás abychom se zahloubali do Jeho umučení, zvláště do Jeho opuštěnosti v hodině smrti. „V této hodině neodřeknu nic duši, která mě prosí pro mé umučení“ Pán doporučoval křížovou cestu nebo alespoň krátkou návštěvu Jeho Srdce ve svatostánku. Není-li to časově možné, alespoň krátké ponoření se do modlitby. Spasitelovu smrt si připomínáme každého dne, nejen v pátek.
- **úcta k obrazu Milosrdného Ježíše**
- **šíření úcty k Božímu Milosrdenství**

Přejme si a snažme se, abychom na přímluvu sestry Faustyny prožili období svátku Božího Milosrdenství naplno!

Doporučená literatura:

brožury o Božím Milosrdenství, vydavatelství: Matice cyrilometodějská s.r.o

deníky sestry Faustyny Kowalské

časopis Apoštol Božího Milosrdenství, vydavatelství: Pallotiny SAC

STARÉ FOTO IDENTIFIKOVÁNO

Fotografie kněží uveřejněná v Poutníku z března 2010 s názvem článku Poznáte je?, je již identifikována.

Ozvala se nám paní Božena Hrubantová z Petrovic a sdělila potřebné údaje k fotografii. Fotografie je z roku 1916, skupina osob stojí před farním kuželníkem na farské zahradě. Jsou na ní dolnočermenští kněží: vlevo sedící P. Gustav Novák - kaplan, uprostřed sedící P. Jan Suchomel – farář, vpravo stojící P. Ladislav Kaube – kaplan. Vpravo od P. Jana Suchomela sedí jeho otec, který byl sedlákem v Lukavici. Ostatní osoby nejsou známy.

Děkujeme paní Hrubantová za poodhalení kousku farní historie.

js.

LITANIE KNĚŽÍ VĚZNĚNÝCH NA MÍROVĚ

V noci ze 13. na 14. dubna 1950 zahájila komunistická Státní tajná bezpečnost (StB) spolu s příslušníky Sboru národní bezpečnosti (SNB) za přispění Lidových milic (LM) – represivní to složky komunistické moci - přepadový útok na všechny mužské kláštery v ČSR. Přes dva tisíce mnichů bylo násilím vyvečeno jen s nejnútnejšími svršky z klášterů. Mniši byli svezeni do předem určených klášterů jako centralizačních a internačních táborů. Představení mužských řádů byli pak později ve vykonstruovaných a vylhaných procesech odsouzeni k dlouholetým žalářům. Veškerý majetek movitý, nemovitý, veškeré peníze, osobní úspory a další cenné věci byly řádům ukradeny bez jakékoli náhrady a nikdy nebyly navraceny (ani současnou demokratickou vládou!). To byla komunisty zinscenována akce „K“ (kláštery), jako součást přípravy celkové likvidace církve. Taková loupež totalitních komunistických mocipánů nemá ve světě ani v historii obdoby. Snad jen husité, tolik komunisty opěvovaní, byli podobní modernímu loupění, drancování a ničení. K likvidaci ženských kongregací a řádů došlo o něco později se stejnou podlostí a brutalitou. O tomto rudém teroru proti řádům a církvi bylo napsáno již mnoho knih a statí, mnoho očitých výpovědí. My si tuto událost, od níž letos uplynulo 60 let, připomeneme Litaniemi kněží vězněných na hradu Mírově, které byly sestaveny v roce 1958, a které se podařilo v utajení propašovat za zdi věznic.

js.

Otče všech lidí, Pane, smiluj se.

Bratře všech trpících, Kriste, smiluj se.

Utěšiteli všech věrných, Pane, smiluj se.

Surovosti strážných jsi snášel tiše, uvězněný Ježíši, dej, ať trpíme důstojně s Tebou.

Prosil jsi za své vrahy, ukřižovaný Ježíši, odpusť i našim nepřátelům.

Slíbil jsi odměnu za sklenici vody, soudce Ježíši, odplat' všem, kteří jsou k nám dobří.

Vytrvala jsi s Ježíšem až do konce, Panno Maria, buď i s námi vždycky.

Umírající Syn tě svěřil Janovi, Matko, opatruj naše drahé doma.

Vysvobozený z okovů, svatý apoštol Petře, vypros nám svobodu těla.

Vězni pro Krista, svatý apoštol Pavle, vypros nám svobodu ducha.

Přežil jsi žalář a mučení, svatý apoštol Jane, vypros nám důvěru v Prozřetelnost Boží.

Mořený těžkou prací, svatý papeži Klimente, vypros nám sílu duše i těla.

Čím jsi byl ke strážcům laskavější, tím oni byli horší, svatý biskupe Ignáci, vypros nám moudrou trpělivost.

Uhájila jsi ve vězení víru i čistotu, svatá panno Anežko Římská, pros za uvězněné řeholnice.

Jedna rodila ve vězení a druhá násilím opustila synáčka, svaté paní Felicito a Perpetuo, proste za uvězněné ženy a matky.

Cestou do vězení s Eucharistií jsi ztratil život, svatý hochu Tarsicie, vypros nám stálou duchovní posilu.

Výmluvně jsi hájila víru před soudem nevěřících, svatá panno Kateřino, vypros nám dar slova.

Léty nesvobody jsi zaplatil apoštolskou horlivost, svatý arcibiskupe Metoději, pros za uvězněné pastýře.

Vykupoval jsi otroky a bořil šibenice, svatý kníže Václave, vypros světu svobodu od všeho barbarství.

Šel jsi dobrovolně do otroctví za jiné, svatý řeholníku Raymunde, vypros nám velkorysou lásku.

Odmítl jsi svobodu za neúměrnou cenu, blahoslavený řeholník kanovníku Hroznato, vypros nám dar rozeznávání hodnot.

Obveseloval jsi smutné spolurukojmí, svatý bratře Františku, vypros nám radost z kříže.

Nezradil jsi tajemství, svatý kanovníku Jane Nepomucký, vypros nám dar mlčení.

Věrný kněžským povinnostem, svatý Jane Vyanei, pros za uvězněné kněze.

Zákonu svědomí jsi obětoval život, svatý kancléři Tomáši Beckete, pros za uvězněné muže.

Odvážný apoštol v době pronásledování, blahoslavený otče Edmund, vypros nám statečnost k odpuštění bez nenávisti.

Otče galejníků, svatý pane Vincenci, vypros nám pochopení pro ty, kteří trpí zaslouženě.

Příteli mladých, kteří zabloudili, svatý Jane Bosco, vypros nám lásku k nejmenším bratřím.

Pronásledování a věznění, všichni svatí apoštolové, vyproste nám radost z pohanění pro Kristovo jméno.

Svědkové víry, lásky a naděje, všichni svatí mučedníci, vyproste nám, abychom se nebáli těch, kteří zabíjejí tělo.

Blažení, kteří jste trpěli pro spravedlnost, všichni přátelé Boží, vyproste nám to, co Bůh připravil těm, kteří ho milují.

Ty, který snímáš hříchy světa, Boží Beránku, odpusť nám.

Ty, který snímáš hříchy světa, Boží Beránku, uslyš nás.

Ty, který snímáš hříchy světa, Boží Beránku, smiluj se nad námi.

Amen, staň se!

**ROZHOVOR SE SESTROU RÁCHEL KLARISKOU-KAPUCÍNKOU,
KTERÁ 21. LISTOPADU 2009 SLAVNOSTNĚ SLOŽILA SVÉ VĚČNÉ SLIBY**

Úvodem bych se rád vrátil k světovým dnům mládeže (dále SDM) konaných v červenci 2008 v Austrálii, kterých jsem měl možnost se osobně zúčastnit. Ptáte se, jaká je tady souvislost? Během předprogramu v Melbourne jsme se setkali s kapucínem otcem Aurelem, původem z Čech (civilním jménem Ondřej Hrdina), který v Austrálii žije od roku 1952. Tento řeholník, který letos v březnu oslavil devadesáté první narozeniny, nás naprosto uchvátil svou vitalitou a radostí ze života s Bohem. I po tak dlouhé době mimo rodnou vlast je stále s naší domovinou v častém kontaktu a mimo jiné také se sestrami klariskami z kláštera ve Šternberku u Olomouce. A právě od otce Aurela, tedy paradoxně až z Austrálie, přišla, prostřednictvím Zdeňky a Helči z organizačního týmu SDM, informace o věčných slibech sestry Ráchel. A tak jsem se tam vydal. Klášterní kostel byl zcela zaplněn. Během mše svaté zaznělo mnoho zajímavého. Celá tato událost, konající se právě nyní, ne kdysi dávno někdy v minulosti, mě velmi zaujala. Shrnutím do vlastních slov, musím konstatovat, že jsem tam viděl rozzářené mladé děvče, které jako by se právě vdalo. Napadlo mě tedy, že by bylo zajímavé se o její dosavadní životní pouti dovědět něco více. Proto jsem sestru Ráchel, prostřednictvím e-mailu požádal o rozhovor do našeho farního zpravodaje. Jsem nesmírně rád, že se s Vámi nyní mohu podělit o její odpovědi, které jsem obdržel počátkem ledna, a které Vás zcela jistě zaujmou.

Králové, kde žijí rodiče dnes. Mně je k dnešnímu dni 30 let a mám ještě o 2 roky mladšího bratra, který pracuje jako manažer v České pojišťovně.

Jak jste prožila dětství?

Na dětství mám krásné vzpomínky. V naší rodině jsem jediná „černá věřící ovce“, zbytek jsou pohani, jak za časů praotce Čecha, ale se zlatým srdcem. Rodiče se nám dokázali úžasně věnovat. Věděli, jak na nás, a záleželo jim na tom, aby z nás obou vyrostly osobnosti schopné vlastního názoru, slušného chování a schopnosti rozvinout všechny své dary a vlohy. Myslím, že se jim to povedlo.

Jakou školu jste vystudovala? V závěrečné řeči po Vašich věčných slibech jste zmínila, že jste si vzpomněla na Vaší maturitní práci na téma - "Život bez slavností je jako dlouhá cesta bez hospod." A v této souvislosti zmínila, že jste ráda, že na Vaší životní cestě nemáte nouzi o dobré hospody. (Doufám, že jsem Vaše slova moc nepomotal.)

Už od základní školy bylo jasné, že cokoli, co zavání matematikou, nebude moje parketa. Vystudovala jsem tedy humanitní gymnázium v Hradci Králové a poté obor latina-italština na Filosofické fakultě v Olomouci. Doba studia na FF patří k nejkrásnějším v mém životě. Studentský život s filosofickým nádechem, obor, kde se sešli perfektní lidé a profesori, studijní pobyty v zahraničí (Dolce Italia), hospůdky a kavárničky... a také solidní duchovní zázemí pro pomalé klíčení a objevování duchovního povolání. Dodnes jsem v kontaktu s tímto milým prostředím a přátelství, která se během studií navázala (jak ostatně bylo vidět i na slibech) jsou stále živá. To je úžasný doping do každé životní chmury a tíže.

*„Za rohem třeba připravená
je zlatá brána otevřená;
a třeba jsem ji často míjel,
přišel den, abych před ní přijel,
a dám se skrytou pěšinou
tam za sluncem a za lunou.“*

J.R.R. Tolkien

VĚČNÉ SLIBY
s. M. RÁCHEL
OD DÍTĚTE JEŽÍŠE
klarisky - kapucínky
21.11.2009

Mnoho srdečných pozdravů v novém roce. K jednomu z mých novoročních předsevzetí patřila i odpověď na nabídku rozhovoru do vašeho farního časopisu. (konečně, ovšem ani při nejlepší vůli to v poslibovém kolotoči dříve nešlo) Otázky byly pěkně připravené a překvapilo mě, jak pozorně jste slavnost slibů sledoval a kolik detailů stačil zachytit. Přiznám se, že práce na rozhovoru pro mě byla opravdovým potěšením a také příležitostí znovu si oživit nejen krásnou atmosféru slibů, ale celého podhoubí, z kterého vyrostly. Díky za tuto možnost jako stvořenou k vděčnosti, se kterou se spokojeně ohlíží za uplynulým rokem a pokojně vyhlíží události roku nového.

At' i vám Pán plní srdce i stránky spokojeností a pokojem.

Odkud pocházíte? Máte nějaké sourozence? Kolik Vám je let?

Pocházím ze „smíšené“ moravsko-české rodiny (tatínek je původem „Hradečák“, maminka patřičně hrdá na své moravské kořeny), a protože oba mají rádi pohyb a změnu, poměrně často se nám měnila adresa trvalého bydliště. Narodila jsem se v Boskovicích a postupem času jsme „docestovali“ do Hradce

Jaký byl Váš život před vstupem do kláštera? (V kázání hlavního celebranta během Vašich věčných slibů zazněla informace o Vašich odvolaných zásnubách.)

Byl to život, který měl spád a rád využíval všech nabízených možností. Už od kolébky mi sudičky daly do vínku chuť a radost ze života. A to se muselo projevit. Bavilo mě snad všechno až na ruční práce a kvantovou fyziku... Splnila jsem tatínkův sen (stál totiž u zrodu dívčí kopané v Hradci Králové) a s brankářskou jedničkou na zádech jsem se vychytala do juniorské reprezentace, zajímala jsem se o film, divadlo, hudbu. S báglem na zádech jsem za sebou vláčela skautský oddíl světlušek a v televizi jsem si nikdy nenechala ujít „Prima vařečku“. Těšila jsem se, že se na mě usměje štěstí a já na nějaké z akcí narazím na toho pravého. Konverze, kterou jsem prožila naprosto nečekaně ve 12 letech, mi dala do rukou klíče od skutečného života. Odemykala jsem tu opatrně a tu uspěchaně, ale vždycky s vědomím, že evangelium je radostnou zvěstí o tom, že láska je možná už na tomto světě.

Kdy jste začala pociťovat touhu k duchovnímu povolání a kdy nastal zlom? Inspiroval Vás někdo?

Mé první setkání s Bohem bylo velmi intenzivní. Udělala jsem hlubokou zkušenost s Boží láskou, která má lidskou tvář – tvář Ježíše Krista. Pochopila jsem tehdy, že s Bohem je možné navázat a rozvíjet vztah, tak jako s druhým člověkem. A že podobou tohoto vztahu je vzájemná láska. Moje první křesťanské krůčky byly zahrnuty obrovskou něhou a pozorností ze strany Boží. Myslím, že už v té době si získal moje srdce... ovšem moje hlava měla jiné plány.

Výrazněji jsem duchovní povolání začala pociťovat během studií na vysoké škole. Kolem mě byla spousta věřících přátel, dobře fungující spolčo u kapucínů a hlavně to byl samotný příklad bratří. Do té doby byli pro mě řeholníci a hlavně řeholnice spíš odstrašující případy lidí, kteří se prostě nějak minuli se životem. U kapucínů jsem viděla zblízka, že je možné patřit zcela Bohu a přitom zůstat normální, schopný vnímat realitu a svým životem na ni odpovídat. Táhlo mě to, ale chyběly síly. Rozhodla jsem se proto pro „šalomounské“ řešení a vstoupila do sekulárního františkánského řádu (lidově terciáři) – sdružení laiků, kteří se inspirojí františkánskou spiritualitou.

A kdy přišel zlom? V okamžiku, kdy jsem poznala svou životní lásku. Byl pozdní večer, třeba i první máj a na setmělém mostě Ponte Vecchio ve Florencii šeptal jeden Ital jedné Češce, že je od sebe nic nerozdělí... Snubní prstýnek tehdy poprvé okroužkoval můj prsteníček.

Až tváří v tvář upřímné a krásné lásce jsem našla odvahu přiznat si, Komu patří mé srdce. A musím dodat, že bez boje to nešlo. Po probdělé noci Jákobova zápasu s Hospodinem, došlo konečně na vytoužené ANO k jeho plánu. O měsíc později jsem požádala matku Zuzanu ve šternberském klášteře kapucínek o přijetí do řádu.

Proč jste si vybrala právě řád Klarisek?

Myslím, že to byla prostě součást Plánu. V okamžiku, kdy jsem říkala Bohu Ano, věděla jsem, kam toto Ano říkám. V té době jsem znala poměrně dobře františkánskou spiritualitu a bylo mi jasné, že je to má krevní skupina... a od kapucínů vede přímá cesta ke kapucínkám. Osoby svatého Františka a svaté Kláry byly a jsou mou duchovní inspirací, takže se žádné velké rozmýšlení nekonalo.

Co říkali/jí na Vaše rozhodnutí rodiče, sourozenci přátelé?

To je poměrně bolavá otázka. Pro každé rodiče je jen pouhý odchod dětí z domu těžký. A tady se navíc jedná o odchod definitivní bez možnosti návštěvy, přímého nebo častého kontaktu (kapucínky jsou klauzurovaný řád), odchod do naprosto nepochopitelného prostředí z nepochopitelného důvodu, s vizí zcela promarněného života. To je bolest nevěřících a přesto milujících rodičů. I po šesti letech, co jsem v klášteře, je to otevřená rána pro obě strany. Chci věřit, že jednou i tato bolest dostane pečeť vykoupení a oslavení. Velkou útěchou je naopak postoj mého bratra, který dokázal vzít celou věc s nadhledem a svou kapucínskou sestru tahá jako trumf z rukávu, když se nějaké to obchodní jednání zasekne... Zdá se, jako by klauzura náš vzájemný vztah zjemnila a dodala mu punc ryzosti a vzácnosti.

A moji přátelé?: ze začátku to brali většinou jako vtip, potom jako černý humor, později jako fantasy a nakonec jako love story s happyendem. Bez přátel by byl můj život o hodně chudší.

Proč jste si vybrala právě řeholní jméno Ráchel?

Ráchel je jméno hebrejského původu a znamená „ovečka“. Od maminky jsem věděla, že mi před narozením chtěli dát hebrejské jméno, ale s ohledem na tehdejší dobu, od toho upustili. Mé nové jméno tak má vyjadřovat kontinuitu mezi životem doma a životem v klášteře: nic dobrého, čeho se mi dostalo, nebude promarněno, ale naopak zhodnoceno pro věčnost a nejen pro mě.

Navíc jméno Ráchel se objevuje v jednom z listů svaté Kláry svaté Anežce české, kde je symbolem kontemplativního (rozjímavého) života. Ráchel je ta, která vždy hledí na to, jak začala; která rychlým během, lehkým krokem, bez klopýtání, jistě, radostně a hbitě kráčí po stezce blahoslavenství... toto dynamické následování Krista mi prostě sedí víc, slova o temné noci...

Jak dlouho jste byla v klášteře, než došlo rozhodnutí k věčným slibům. Předepisuje Váš řád nějaké časové období nebo je možné ho stanovit individuálně?

Věčné sliby jsem skládala po 6 letech života v klášteře – což je nejkratší možný termín, jak ho předepisuje naše společenství. (Do 6 let se vejde rok postulátu, 2 roky noviciátu a 3 roky časných slibů). Samozřejmě, že všechny etapy počáteční formace se dají přizpůsobit individuálně osobním potřebám.

Můžete nám alespoň ve stručnosti popsat život v klášteře Klarisek? Popsat Vaše poslání?

Kapucínky jsou kontemplativní, rozjímavý řád. To znamená, že žijí v papežské klauzуре a jejich hlavním životním posláním je modlitba. Modlitba v nejrůznějších podobách. Celý jejich život je uzpůsoben k tomu, aby se mohly modlit. Den se řídí denním řádem, ve kterém se střídá liturgická modlitba s prací, studiem, odpočinkem, vnitřní modlitbou. Vnitřní náplň jejich duchovního života je františkánská spiritualita: tedy duchovnost zaměřená na Krista, jeho lidství a základní tajemství jeho života: vtělení, kříž a Eucharistii.

A kde je Kristus, tam jsou vzápětí i bratři a sestry. Proto je náš život otevřený pro každého člověka, modlíme za nejrůznější úmysly těch, co o modlitbu požádají; i těch, které nám svěří Pán. Měl by to být život v koloběhu lásky. Jednoduše, od srdce k Srdci.

A víc si o nás můžete přečíst na našich webových stránkách www.kapucini.cz odkaz klarisky-kapucínky, jinak ten článek nebude mít konce.

Co byste vzkázala čtenářům Poutníka?

Na sliby jsem si zvolila dvě hesla. Jedno je od svatého Františka a zní „V lásce, kterou je Bůh...“ a druhé od svaté Kláry: „Syn Boží se nám stal cestou...“. Tak bych chtěla všem „Poutníkům“ popřát, aby dokázali jít v lásce, kterou je Bůh, tou cestou, kterou se nám Syn Boží stal. A pokud vás toulavé boty přivedou někdy k bráně šternberského kláštera, neváhejte a vejděte jako staří dobří známí. Vždyť každá dobrá cesta, musí mít i svou dobrou hospodu.

Děkuji Vám za rozhovor.

Potěšení je na mé straně.

s. Rachel

Foto zdroj: www.kapucini.cz

Tomáš Bednář

BŮH POMÁHÁ I V DROBNOSTECH

V naší vesnici je už delší dobu v provozu o zábavě, kterou tam mládež zažívá, ale tam provozoval pornoprogram a účastnil se ho jsem v šoku. Celý zbytek dne jsem propadala neuvědomovala, že je právě ten den svátek byla slova o tom, že dobro nakonec zvítězí, přemýšlela, co s tím dělat. Jsem členkou proti tomu vystoupit. Nevěděla jsem však jak a uvědomovala jsem si shovívavost obecních zastupitelů k této záležitosti. Před odchodem na zasedání jsem se urputně modlila, aby mě Pán uschovil zabránit zlému, nebo jestli to nemám být já, ať pošle někoho jiného. Pán vyslyšel mé prosby doslova. Na schůzi se dostavil mladý policista z okrsku, do kterého naše obec patří, a tvrdě a nekompromisně vystoupil proti konání diskotéky. Svými pádnými argumenty přesvědčil celé zastupitelstvo a všemi hlasy byla odňata výjimka z vyhlášky pro konání nočních akcí. Měla jsem nevýslovnou radost, nejen z věci samé, vím, že zlo si najde zase jinou cestu, ale především Boží blízkosti, z toho, jak mi Bůh jasně sdělil, že je ve všem se mnou a prosím-li o něco v souladu s jeho vůlí, dá mi to. Takto mě náš dobrý Otec neustále „nakopává“.

diskotéka. Nikdy jsem si nedělala iluze jednou přišel manžel z práce se zprávou, že se též jeden místní patnáctiletý chlapec. Byla znechucení a beznadějí. Ani jsem si archandělů. Až večer při četbě z Bible, kde jsem se uklidnila. Celý další týden jsem obecního zastupitelstva a cítila jsem povinnost

Nedávno jsem si měla přivést domů svou nemocnou maminku. Lámali jsme si hlavu, jak ji dostaneme po schodech nahoru. Sousedka o patro výš má výtah pro svou nemocnou dcerku, ale už dva měsíce tu nebydlí a my od výtahu nemáme klíče. „No,“ povzdechli jsme si, „necháme to na Pánu, nějak to dopadne.“ Vstaneme od stolu, jdeme k oknu a neuvěřitelné – ta sousedka právě přijela! Klíč mi ochotně půjčila a my jsme babičku šťastně dopravili k nám. I v úplných drobnostech všedního dne cítím, jak je mi Bůh připraven pomáhat.

Jindy přijela nečekaná návštěva. Uvařila jsem kávu, ale doma nebylo nic k ní. Bezradně jsem bloumala po kuchyni a přemýšlela, co milým hostům podat, když někdo zazvonil a syn přinesl od dveří talíř s buchtou (přesně tolik kousků, kolik nás je u stolu). Paní odnaproti nám poslala ochutnat nový recept. Jak snadno by se tyto věci dal přehlédnout nebo přičítat „náhodám“, ale pro mě jsou úžasným důkazem Boží péče o mne.

J. Č. - Provodov Šonov

THLIC. KAREL OTČENÁŠEK, EMERITNÍ BISKUP KRÁLOVÉHRADECKÝ

Dne 13. dubna letošního roku se dožívá emeritní 23. biskup královéhradecké diecéze otec Karel Otčenášek požehnaných 90 let. My si jeho významné životní výročí připomeneme krátkým životopisem.

Otec arcibiskup (osobní titul) se narodil 13. dubna 1920 v Českém Meziříčí u Dobrušky. Jeho životní příběh byl velmi dramatický, neboť se v něm odrážela historie útisku a devastace české církve v době komunistické totality. Po teologických studiích v Římě na Lateránské universitě byl vysvěcen na kněze v březnu 1945. Po návratu do vlasti působil jako kaplan v několika farnostech. Koncem 40. let 20. stol. byl vicerektorem bohosloveckého semináře. Dne 30. dubna 1950 byl na základě pokynu papeže Pia XII. vysvěcen tajně na biskupa pro hradeckou diecézi v případě, že bude bráněno výkonu biskupské služby státními orgány. To vše bez vědomí čs. komunistických orgánů. Tento církevní akt, zcela běžný v demokratických zemích, komunisté kvalifikovali jako „velezrada“. Proto byl otec biskup Otčenášek internován do Želiva a odsouzen na 13 let do vězení, které strávil ve věznicích na Mírově, v Leopoldově a ve Valdicích. V roce 1962 byl sice propuštěn, nedostal však tzv. „státní souhlas k výkonu duchovenské činnosti“, tj. nesměl církvi sloužit ani jako kněz a musel pracovat v podřadných dělnických profesích. Až na zásah papeže Jana XXIII. v dubnu 1965 mohl působit v duchovní správě, ale mimo hradeckou diecézi. Biskup Otčenášek byl vlastně ve vyhnanství na severu Čech v Trmicích. Po smrti biskupa Mořice Píchy byl osiřelý biskupský stolec spravován kapitulními vikáři, dosazenými státními orgány z řad prorežimního sdružení tzv. „Mírového hnutí katolického duchovenstva“. Členové tohoto hnutí mnohdy spolupracovali s StB. Ani v době „Pražského jara“, v roce 1968, mu nebylo umožněno ujmout se biskupského stolce. Mohl se však se svolením „krajského církevního tajemníka“ (funkce obsazovaná estébáky) vrátit do diecéze a působil jako kněz v Plotíštích nad Labem. V rámci komunistické „normalizace“ se však musel v říjnu 1973 vrátit do vyhnanství na faru v Trmicích, kdy byl nadále špehován StB.

Až po „Sametové revoluci“ v roce 1989 mohly být napraveny mnohé křivdy rudého teroru. Biskup Karel Otčenášek se slavnostně ujal vedení diecéze 21. 12. 1989, jako 23. královéhradecký sídelní biskup. Slavnostní intronizace se konala v katedrále Ducha sv. 27. 1. 1990 za přítomnosti prezidenta Václava Havla a dalších představitelů politického a církevního života. Záhy po ujmoutí se biskupského stolce se splnila i jeho osobní touha setkat se se svými diecézany. Přání se stalo skutečností v roce 1993 na Zimním stadionu, kde se shromáždili všichni kněží hradecké diecéze se svými věřícími. Celodenního programu a mše sv. se zúčastnilo přes 11 000 věřících. A jako vrcholnou poctu pocítil otec Otčenášek návštěvu papeže Jana Pavla II. v hradecké diecézi dne 26. dubna 1997.

Biskup Karel Otčenášek v době své služby místní církvi se ujal, mimo jiné, velmi těžkého úkolu - rekonstrukce bývalého semináře pro pastorační potřeby diecéze. Budova byla značně zdevastovaná armádou. Rekonstrukci se však podařilo dokončit s pomocí finančních darů ze zahraničí, sponzorů, darů věřících a úvěrů od banky. Budova byla nazvána Nové Adalbertinum.

Mons. Karlu Otčenáškovu byla udělena řada čestných uznání a vyznamenání. Prezident republiky Václav Havel mu propůjčil 28. října 1995 Řád T. G. Masaryka I. třídy za vynikající zásluhy o demokracii a lidská práva. V témže roce mu Vysoká škola pedagogická v Hradci Králové udělila čestný titul „Doktor honoris causa pedagogických věd“. Obdržel i Zlatou medaili University Karlovy a nejvyšší skautské vyznamenání. Jedno z posledních ocenění obdržel od Města Hradec Králové, a to „Cenu Dr. Františka Ulricha“ za jeho celoživotní přínos městu. Z církevních poct obdržel 24. září 1998 titul „arcibiskup ad personam“ (osobní arcibiskup).

Dle kanonického práva biskupové podávají papeži rezignaci při dovršení 75 let svého věku. I náš biskup, otec Karel Otčenášek, podal papeži svou rezignaci v roce 1995, kterou však papež Jan Pavel II. přijal až o 3 roky později. Téhož roku jej vystřídal na královéhradeckém biskupském stolci Mons. Dominik Duka OP.

K tomuto významnému životnímu jubileu, my farníci spolu s naším knězem otcem Josefem Roušarem z farnosti Dolní Čermná, mu přejeme ještě mnohá léta darovaná Pánem Bohem, prožitá i fyzické síle, dary Ducha svatého a přímluvu Panny Marie.

ZÁPIS DĚTÍ DO MŠ

js.

Zápis dětí do mateřské školy v Dolní Čermné pro školní rok 2010-2011 se uskuteční
ve středu 28. 4. 2010 od 15 do 16.30 hodin v mateřské škole.

Zápis se týká především dětí, které v tomto školním roce (2010-2011) dovrší tři a více let bez ohledu na to, kolikrát v měsíci budou školku navštěvovat.

Máte-li zájem o předškolní vzdělávání Vašeho dítěte, dostavte se, prosím, v uvedenou dobu do mateřské školy.

Bližší informace Vám rády zodpovíme na tel. 465 393 231.

Za kolektiv učitelek Bc. Ivana Hamplová

AHOJ DĚTI!

Věřím, že pečlivě vybarvujete kapičky naplňující kříž, daří se vám každý den věnovat trochu své námahy Pánu Ježíši a že postní dobu prožíváte hezky. Zbývá ještě jeden poslední týden. Je výjimečný. Říkáme mu Svatý týden. Začíná právě dnes Květnou nedělí. Možná si vzpomenete, proč neděle nese toto označení. Důvodem jsou jívové ratolesti, které na začátku mše svaté kněz posvětit a věřící je ponесou ve slavnostním průvodu. Mají symbolizovat palmové ratolesti, kterými vítal lid Pána Ježíše při vjezdu do Jeruzaléma. Lidé kladli na zem své pláště a volali Hosana, když kolem nich projížděl Pán Ježíš na oslátku. To je první velká

a důležitá událost Svatého týdne. Pán Ježíš věděl, že se naplňuje Písmo svaté a že jeho pozemský život bude brzy završen.

Další událostí, která bývá zmiňována, je zrada jednoho z apoštolů – Jidáše. Domluvil se s velekněžími a veliteli stráže, že jim Ježíše prozradí, až u toho nebude mnoho lidí. Následující den je pro nás velmi významný, protože připomíná Poslední večeři Pána Ježíše s apoštolý. Je nejen vzpomínkou na vyvedení lidu z Egypta, ale především něčím zcela novým. Ježíš ustanovuje Eucharistii. Učí apoštolý velkém tajemství proměnění, kdy dává své tělo za pokrm a svou krev za nápoj. Předává jim to nejdůležitější svědectví o oběti, kterou slavíme při každé mši svaté.

Utrpení, soud a všechny okamžiky křížové cesty spadají do dalšího dne. Pán Ježíš za nás na kříži zemřel. Smutek, hořkost a bolest, kterou zakoušeli apoštolové, se ale ve třech dnech zcela promění. Ticho a klid u Božího hrobu jsou třetího dne vystřídány hlasitým Aleluja, protože Pán slavně vstal z mrtvých. Je tu nové nedělní ráno.

Záměrně jsme si povídali o událostech Svatého týdne bez označení jednotlivých dnů. To bude totiž váš úkol. Malé obrázky symbolizují jednotlivé události. Můžete si je vybarvit a pak ke každé připojit název správného dne a také jeho označení.

Přeji krásné Velikonoce a na Velikonoční pondělí pěknou a bohatou pomlázku.

(Otazníček)

Pro starší:

Prožíváme tyto svátky každoročně. Vždy znovu a znovu slyšíme o všech událostech Svatého týdne. Ale přesto nás každý rok může oslovit nějaká jiná konkrétní myšlenka, nějaká jiná postava toho dramatického příběhu, který naprosto změnil naši pozici v dějinách spásy. Jestliže Bůh řekl v Betlémě začátek ke slovu Lásky, pak na Golgotě to dokončil.

Člověk kvůli své neposlušnosti musel opustit ráj a žít život se všemi těžkostmi, nemocemi, bolestmi i se smrtí. Bůh ale svůj lid neopouštěl, posílal velké osobnosti, proroky a krále, aby ho vedli. Neposlušnost a nevěrnost vůči Bohu se však objevovala v celých dějinách. Bůh tedy daruje lidem svého Syna a přijímá oběť jeho smrti na kříži, která je vykopením všech hříchů lidstva. Ježíš jako první prochází branou smrti jako vítěz a láme její moc. Jeho život nekončí, ale je vzkříšen k věčnému životu. A tuto cestu otevírá i pro nás. A to je důvod té nesmírné radosti, kterou můžeme o Velikonocích zakusit.

Ještě taková malá myšlenka – představa. Lidský život má svůj jasný počátek, průběh i konec. Je jako cesta, která se mnohdy různě klikatí a kroutí, ale vždy dospěje do cíle na kraj propasti smrti. Tam pro spoustu lidí vše končí, pro ně již tady není nic. Pán Ježíš došel také sem. Svůj kříž však položil jako most přes propast smrti, překlenuj ji na druhou stranu a otevřel zcela novou cestu. Sám o tom mluví, když říká, že je cesta, pravda a život (tato slova byla také tajenkou osmisměrky). Jedině s vírou budeme schopni Ježíše následovat a přejít tam, kam zatím nelze dohlédnout. Ale určitě to bude stát zato.

(EJ)

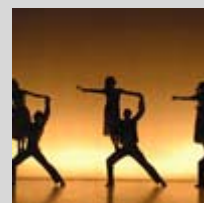
Řešení z minulého Poutníka:

JEŽÍŠ JE CESTA, PRAVDA A ŽIVOT.

KULTURNÍ KALENDÁŘ

Čt 8. 4. – 19.30 hod.	Doktor od jezera hrochů – ČR Komediální příběh slušného, hodného, ale do dnešního života se skoro nehodícího doktora Čenka Dobeška. Sál kina v Jablonném nad Orlicí
Pá 9. 4. – 19.00 hod.	Ruská dobrodružství – Jižní Sibiř – život na pobřeží nejhlubšího jezera světa a cesta do Vladivostoku Cestovatel, fotograf – Václav Turek Sál kina v Jablonném nad Orlicí
Ne 25. 4. – 19.00 hod.	Pražský komorní balet Pavla Šmoka uvádí DIVOCÍ KONĚ Leoš Janáček - JABLŮNKA Choreografie: Lucie Holánková Scéna a kostýmy: Simona Doubková, Lucie Holánková Leoš Janáček - PO ZAROSTLÉM CHODNÍČKU Choreografie: Pavel Šmok, Kateřina Dedková-Franková Pablo de Sarasate - CARMEN PAS DE DEUX Choreografie: Lucie Holánková Asistent choreografie: Lucie Vrbová Motto choreografie „Rozdvojení osobnosti na téma Carmen“. Jaromír Nohavica - DIVOCÍ KONĚ Choreografie: Lucie Holánková Sál kina v Jablonném nad Orlicí
So 17. 4. – 19.00 hod.	Móda z mořských vln – hudebně zábavný pořad manželů Zamazalových Orlovna v Dolní Čermné

SLUŽBA LEKTORSKÁ:

Duben 2010				
1. 4.	Čt	Zelený čtvrtek	18.00	Jansovi 7
2. 4.	Pá	Velký pátek	18.00	Dvořákovi 406
4. 4.	Ne	Zmrtvýchvstání Páně, Boží hod velikonoční	7.30	Millerovi 177
			10.30	p. Krátký 73
5. 4.	Po	Pondělí velikonoční	7.30	Motlovi 11
11. 4.	Ne	2. neděle velikonoční	7.30	Režný 403
			7.30	p. Motlová 11
18. 4.	Ne	3. neděle velikonoční	10.30	Kunertovi 12
			7.30	Adamcovi 18
25. 4.	Ne	4. neděle velikonoční	7.30	Macháčkovi 242
			10.00	

Květen 2010				
2. 5.	Ne	5. neděle velikonoční	7.30	Hejlovi 232
			16.00	Jansovi 65
9. 5.	Ne	6. neděle velikonoční	7.30	p. Matoušková 305
			16.00	Formánkovi 202
16. 5.	Ne	7. neděle velikonoční	7.30	Bednářovi 302
			16.00	Kunertovi 300
23. 5.	Ne	Seslání Ducha Svatého Hod Boží Svatodušní	7.30	Vackovi 197
			16.00	Severinovi 342
30. 5.	Ne	Nejsvětější Trojice	7.30	Filáčkovi 332
			16.00	Macháčkovi 242

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA NAŠÍ FARNOSTI:

V dubnu 2010 oslaví:

85 let	paní Božena Smejkalová	z Dolní Čermné
83 let	paní Jiřina Faltejsková	z Dolní Čermné
82 let	paní Marie Applová	z Dolní Čermné, nyní bytem v Letohradě
80 let	paní Jiřina Holečková	z Dolní Čermné
80 let	paní Filomena Junková	z Petrovic
79 let	paní Jiřina Nastoupilová	z Dolní Čermné

77 let	pan Ladislav Bárta	z Dolní Čermné
77 let	paní Libuše Bártová	z Dolní Čermné
74 let	paní Ludmila Bednářová	z Dolní Čermné
70 let	pan Jaroslav Mačát	z Petrovic
55 let	pan Jiří Bláha Ing.	z Dolní Čermné
50 let	pan Karel Mačát	z Dolní Čermné

Všem oslavencům jménem farnosti i jménem svým srdečně blahopřeji a vyprošuji Boží požehnání a pevné zdraví do dalších let.

Křesťansky jsme se rozloučili:

v Dolní Čermné 18. 2. 2010 s panem Emilem Applem z Dolní Čermné

Pozůstalým ještě jednou vyslovuji křesťanskou účast na jejich zármutku. Na zemřelého budu pamatovat v modlitbách.

otec Josef

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

Květná neděle
28. března 2010
13. týden / 2010

BOHOSLUŽBY VE SVATÉM TÝDNU:

29. března - Pondělí Svatého týdne
30. března - Úterý Svatého týdne
Dolní Čermná 18.00 za Otýlii a Josefa Marešovy
31. března - Středa Svatého týdne
Dolní Čermná 18.00 za rodinu Adamcovu a Bartoňovu

1. dubna - ZELENÝ ČTVRTEK - památka Večeře Páně

- **Večerní mše svatá na památku Večeře Páně** bude ve farním kostele v Dolní Čermné slavena v **18.00 h.** - za kněze, kteří působili v naší farnosti. Při mši svaté se bude také konat obřad umývání nohou.

Po mši sv. bude Nejsvětější svátost oltární přenesena do tzv. Getsemanské zahrady, kde se také bude konat tzv. *Svatá hodina (rozjímání v Getsemanech)*.

2. dubna - VELKÝ PÁTEK - památka umučení Páně - den přísného postu!!

- **Křížová cesta na Mariánské Hoře v 15.00 h.**

- **Velkopáteční liturgie** začne ve farním kostele v Dolní Čermné v **18.00 h.**

Velkopáteční obřad má tři části: bohoslužbu slova s pašijemi, uctívání kříže a podávání eucharistie.

Po obřadech se koná hodinová adorace mládeže u Božího hrobu. Adorace věřících bude dále pokračovat po celou noc a po celou Bílou sobotu do 18.00 h. v kostele v Dolní Čermné.

3. dubna - BÍLÁ SOBOTA - obřady vigílie Veliké noci

- **Obřady velikonoční vigílie** začnou ve farním kostele v Dolní Čermné v **19.00 h.**

Liturgie vigílie má tyto části: svěcení ohně, velikonoční chvalozpěv, bohoslužbu slova, obnovu křestních slibů a slavnou mši svatou z vigílie Slavnosti Zmrtvýchvstání Páně. Mše svatá bude obětována za všechny farníky.

Po skončení obřadů se bude v sále orlovný konat malé pohoštění na oslavu Vzkříšení Páně.

4. dubna - neděle - Slavnost ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ

Tímto dnem vstupujeme do velikonoční doby. Při všech bohoslužbách posvětime pokrmu.

Dolní Čermná - 7.30 h. - za Josefa a Martu Junkovy a rodiče

Verměřovice - 9.00 h. - za Břetislava Krejsu a celou rodinu

Dolní Čermná - 10.30 h.-

Dolní Čermná - 16.00 h.- zpívané latinské nešpory zakončené svátostným požehnáním

5. dubna - Velikonoční pondělí

Dolní Čermná - 7.30 h. -

Petrovice - 9.00 h. - za Jana Marka, manželku a syna

Akce ve farnosti:

akce	den	datum	hodina	místo
modlitba Křížové cesty	úterý	30. 3.	17.30 h.	kostel Dolní Čermná
biblická hodina	úterý	30. 3.	19.00 h.	fara Dolní Čermná
zkouška zpěvu na dětské bohoslužby	středa	31. 3.	16.45 h.	fara Dolní Čermná
modlitba Křížové cesty	středa	31. 3.	17.30 h.	kostel Dolní Čermná
adorace v Getsemanech - Svatá hodina	čtvrtek	1. 4.	po mši svaté	kostel Dolní Čermná
pobožnost Křížové cesty	pátek	2. 4.	15.00 h.	areál Mariánské Hory
adorace u Božího hrobu	pátek, po celou noc a celou sobotu			kostel Dolní Čermná
ministranti - nácvik liturgie	sobota	3. 4.	9.00 h.	kostel Dolní Čermná
pohoštění po vigílii Veliké noci	sobota	3. 4.	po mši svaté	Orlovna Dolní Čermná

Příležitost ke svaté zpovědi ve Svatém týdnu budete mít

v kostele v Dolní Čermné: na Velký pátek 2. 4. od 7.00 - 11.30 hodin, zpovídá P. Josef Roušar.

Upozorňujeme, že na Zelený čtvrtek, Velký pátek odpoledne, ani na Bílou sobotu se nezpovídá!

V ostatních dnech se zpovídá ve farním kostele v Dolní Čermné jen 30 minut před začátkem každé mše svaté.

POUTNÍK, DUBEN 2010

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.cz>, e-mail: dolnocermenska@farnost.cz

Uzávěrka příštího čísla je **18. dubna 2010**, Poutník vyjde **2. května 2010**

Členové red. kroužku: P. Roušar, V. Jansa, E. Jansová, J. Macháčková, B. Macanová.

Grafické zpracování: J. Adamec, T. Macháček, T. Bednář, P. Židek, V. Severinová.

Za pravopis textu příspěvků zodpovídá uvedený autor.

Tiskne Tiskárna DOBEL s.r.o., Dolní Čermná 231, Lanškroun, ☎ 465 320 144. Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu.